

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

ver, at vi skal harmonisere sociallovgivningen, er den eneste måde, hvorpå vi kan sikre vores stilling i denne sag, at gøre opmærksom på, at vi ikke ønsker den harmoniseret, og stå fast på, at det er vor holdning, når og hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, og når og hvis man i fællesmarkedet skulle foreslå noget sådant. Da der skal enstemmighed til, kan vi altså hindre det, og da vi her i folketinget er indstillet på, at vi vil hindre det, fordi vi selv vil bestemme denne socialpolitik, er det efter min opfattelse også klart fastslået, at vi kan fastholde denne socialpolitik.

Så har man fremhævet, at vi ikke kan føre vor egen egnsudviklingspolitik, og der har været en del misforståelser i debatten om den såkaldte regionalpolitik. For det første er det rigtigt, at italienerne har ønsket at få mere støtte til Syditalien, men blot det, at de har fået støtte fra fællesmarkedet til udvikling af Syditalien, er dog udtryk for, at der føres den regionalpolitik i fællesmarkedet, at man gennem Fællesskabet støtter visse regioner, som ud fra Fællesskabets synspunkt, når man lægger bruttonationalprodukt og den slags til grund, er så svage, at de bør støttes gennem Fællesskabets kasser. Dette bør selvfølgelig udvides, det er ikke tilstrækkeligt i øjeblikket, men det er altså mere, end hvis man ikke havde fællesmarkedet.

Derimod er der ingen, der hindrer italienerne selv eller danskerne i at gennemføre en selvfinansieret egnsudviklingspolitik og regionalpolitik. Kun hvis vi gennemfører love, som belgierne har gjort, der meget let kan mistænkes for at være diskriminatoriske, fordi man ikke i loven fastslår de nøje kriterier for, hvornår der kan ydes lav rente og lavere skat, vil det blive forhindret. Hvis vi gennemfører en egnsudviklingslov, f. eks. for Nordjylland, Vestjylland og Lolland-Falster, der siger: lav rente, skattelettelser, billig elektricitet osv., er der ingen, der kan sætte sig imod det, hvis den er ikke-diskriminatorisk, altså hvis den også gælder for hollændere og belgiere osv., og hvis vi selv finansierer den. Men vi kan næppe påregne at få fællesmarkedsfinansiering af egnsudvikling i Syddanmark, fordi vores bruttonationalprodukt pr. indbygger er højere end flere andre landes. Derimod kan vi sikkert

regne med at få det til Grønland, når man arbejder videre over den nævnte fællesregionalkasse.

Så har man sagt, især fra socialisternes side, at man ikke ville kunne nationalisere eller socialisere. Det har ikke noget på sig; der er ingen regler i fællesmarkedet, der hindrer, at man nationaliserer eller socialiserer, blot man heller ikke på dette punkt gør det diskriminatorisk, altså ikke forskelsbehandler. Og dette har jo haft en vis betydning for nogle af fællesmarkedslandene, idet f. eks. franskmændene har erfaring for, hvordan Algeriet gennemførte en nationaliseringspolitik, idet de kun nationaliserede fransk ejendom og undlod at nationalisere algerierernes ejendom. Det kan man selvfølgelig ikke, men vi kan nationalisere en hel branche, ganske uanset om det er danskere eller udlændinge, der ejer virksomhederne.

Må jeg endelig nævne det sidste punkt, som efter min opfattelse er altafgørende for vores endelige valg af, om vi skal sige ja eller nej til fællesmarkedet. Det er dette, at modstanderne har hævdet, at der findes et alternativ til EF, og har bebrejdet os, at vi ikke har forsøgt at forhandle os frem til et sådant alternativ, som de så kunne tage og føle på og tilslutte sig. Men sagen er jo den enkle, at der findes ikke noget alternativ til dansk medlemskab af EF, når England går ind i fællesmarkedet, idet EFTA dermed er ophørt med at eksistere. EFTA er altså ikke noget alternativ til EF, når England har forladt EFTA. Nordek er heller ikke noget alternativ, som statsministeren også understregede det, både fordi finnerne ikke ønsker en institutioneret toldunion, og fordi de nordiske lande slet ikke er noget alternativt afsætningsområde for de landbrugsvarer, vi skal tjene valuta på til at købe råvarer og halvfabrikata for.

Så har flere markedsmodstandere nævnt den svenske løsning som et alternativ. Man siger: ja men kunne vi da ikke lave en frihandelsaftale med fællesmarkedet, ligesom svenskerne gør det? Der er for mig ingen tvivl om, at vi godt kan få samme aftale med fællesmarkedet, som svenskerne får, men læg mærke til, fællesmarkedsmodstandere, at svenskerne er ikke tilfreds med — og synes, det er for lidt — at få en frihandelsaftale med fællesmarkedet. Hvorfor? De vil være med i institutionerne, så de kan være med til at